

Arrest

nr. 308 561 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKEMPE
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2024 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DEKEMPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 juli 2023 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

1.2. Verweerder neemt op 25 januari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]i
Voorna(a)m(en): [M.]
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met [K.M.] (NN. [...]) van Nederlandse nationaliteit, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1 ° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Overwegende dat als bewijs van de verwantschap een Marokkaanse huwelijksakte dd. 26.09.2022 wordt voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene via volmacht het huwelijk heeft afgesloten in Marokko en dus niet in eigen persoon.

Overwegende dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse familierechter en voorzover er gegronde redenen werden opgegeven die de betrokkenen verhinderen om het huwelijk in eigen persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek);

Overwegende dat betrokkene een volmacht heeft gegeven op 05.08.2022 op het Consulaat-Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen onder nr. [...].

Overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. wordt een buitenlands authentieke akte in België door alle overheden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

De grondvereisten worden beheerd door de nationale wet van betrokkenen, in casu dus de Nederlandse en de Marokkaanse wet (art. 47 §1 W.I.P.R.). De vormvereisten van het huwelijk worden krachtens art. 47 §1 W.I.P.R. beheerd door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk werd afgesloten.

Er kan heden niet worden vastgesteld of het huwelijk naar Marokkaans recht rechtsgeldig werd afgesloten. Het klopt dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse Familierechter en dat de redenen worden aangegeven die de kandidaatechtgenoot verhinderen om het huwelijk in persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek). Partijen die in Marokko wensen te huwen, moeten opgeven waarom ze per volmacht wensen te huwen. De rechter zal dan vervolgens oordelen of deze reden een wettige reden is om per volmacht te huwen. Betrokkene heeft echter nagelaten de volmacht aangaande dit huwelijk voor te leggen bij onze diensten.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat illegaliteit in het buitenland (hetgeen lange tijd het geval is bij betrokkene) en het risico dat men zijn illegale toestand niet opnieuw kan verder zetten na terugkeer uit Marokko, of tewerkstelling alhier tijdens illegaal verblijf, bezwaarlijk kan worden beschouwd als een wettige reden naar Marokkaans recht om per volmacht te huwen. Bijgevolg is niet vast te stellen of het huwelijk naar Marokkaans recht wel degelijk geldig is.

Gelet onduidelijk is of de Marokkaanse huwelijksakte naar Marokkaans recht rechtsgeldig is, kan deze om die reden alleen al (voorlopig) niet erkend worden. Hierdoor zou immers artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek worden miskend.

Bij gebrek aan de volmacht om te huwen in Marokko kan heden de huwelijksakte (nog) niet aanvaard worden. Fraude mag immers niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit". Er kan niet worden uitgesloten dat betrokkene de openbare orde geschonden heeft (artikel 21 IPR).

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het afgesloten huwelijk te erkennen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))."

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: "Schending van artikel 26 WIPR, artikel 27 WIPR, alsook de artikelen 40bis, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijke bestuur".

Na het citeren van de bestreden beslissing, betoogt verzoeker als volgt:

"2.

Marokkaanse onderdanen mogen naar Marokkaans recht per volmacht huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse Familierechter en dat de redenen worden aangegeven die de kandidaat-echtgenoot verhinderen om het huwelijk in persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek).

Partijen die in Marokko wensen te huwen, moeten opgeven waarom ze per volmacht wensen te huwen. De Marokkaanse gezinsrechter zal dan vervolgens oordelen of deze reden een wettige reden is om per volmacht te huwen.

In casu werd deze procedure gevolgd. In casu werd een volmacht voorgelegd waarin werd vermeld dat partijen niet aanwezig konden zijn gelet op zijn aanwezigheid in het buitenland. Dit was ook volledig correct. Partijen waren aanwezig in België. Dit werd door de Marokkaanse gezinsrechter aanvaard, en het huwelijk is naar Marokkaans recht aldus rechtsgeldig gesloten.

Het is uiteraard aan de Marokkaanse gezinsrechter om te oordelen of de redenen om met volmacht te huwen al dan niet worden aanvaard. Indien de Marokkaanse rechter de redenen aanvaardt en beslist dat partijen mogen huwen, dan is het huwelijk rechtsgeldig afgesloten.

In casu meent de verwerende partij evenwel dat zij zich in de plaats kan stellen van de Marokkaanse rechter. Zij stelt dat verzoeker de volmacht aan de verwerende partij zou moeten overmaken, en dat de verwerende partij dan - in de plaats van de Marokkaanse rechter - zou kunnen oordelen of de opgegeven reden al dan niet volstaat om al dan niet een volmacht af te geven om te kunnen huwen.

Het is niet aan de Belgische overheid om zich in de plaats te stellen van de Marokkaanse rechter.

Het is aan de Marokkaanse rechter om te oordelen of er al dan niet via volmacht kan worden gehuwd. Indien de Marokkaanse rechter beslist dat er via volmacht kan worden gehuwd, dan kunnen partijen rechtsgeldig huwen via volmacht.

Dit is in casu gebeurd. Partijen zijn gehuwd via volmacht in Marokko, hetgeen impliceert dat partijen akkoord hebben gekregen van de Gezinsrechter om te mogen huwen.

Artikel 26 WIPR: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing strekt in België tot bewijs van de vaststellingen gedaan door de rechter indien zij voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is gewezen."

Art. 27. § 1. WIPR: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21".

De akte werd door de gemeente reeds erkend, en is overgeschreven in het bevolkingsregister.

In de bestreden beslissing weigert de verwerende partij ten onrechte het rechtsgeldig afgesloten huwelijk te aanvaarden.

Het huwelijk is evenwel afgesloten volledig conform het Marokkaanse recht, en is perfect rechtsgeldig, hetgeen impliceert dat deze in België dient te worden aanvaard.

De bestreden beslissing is aldus onwettig."

2.2. De Raad leest nergens een concrete uitleg waarom verzoeker de artikelen 40bis en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geschonden acht.

Voorts kan verzoekers niet dienstig de schending opwerpen van artikel 26 van het WIPR. Aan verweerder werd immers geen buitenlandse rechterlijke beslissing voorgelegd, maar wel een buitenlandse huwelijksakte.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.4. In casu is de bestreden bijlage 20 voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan hij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog erop is gericht de weigering van de erkenning van de huwelijksakte door verweerder te betwisten. In dit verband benadrukt de Raad dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt moet innemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van de artikelen 21 en 27 van het WIPR, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Er dient daarenboven te worden benadrukt dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging in de bestreden beslissing

dat de buitenlandse huwelijksakte in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze deugdelijk is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.7. Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het Belgisch bestuur is artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR van toepassing. Deze bepaling, waarnaar zowel verweerder als verzoeker verwijzen, luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

2.8. Artikel 27, § 1 van het WIPR voorziet in de zogenaamde erkenning de plano of van rechtswege erkenning van een buitenlandse authentieke akte indien (1) de akte voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid en (2) haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het krachtens het WIPR toepasselijk recht en (3) dit onverminderd de toetsing van de akte aan wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) en aan de Belgische internationale openbare orde (artikel 21 WIPR) (cf. hof van beroep Antwerpen, arrest van 17 mei 2022, https://www.ipr.be/sites/default/files/rechtspraak/2022_2_20220517.pdf).

2.9. Uit deze bepaling volgt dus dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegd-heden, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moet de buitenlandse authentieke akte beantwoorden aan de vereisten van het recht aange-wezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR, en moet worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) of onverenigbaarheid met de openbare orde (artikel 21 van het WIPR) (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

2.10. In casu wordt verweerder, als overheid die bevoegd is voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, geconfronteerd met een buitenlandse huwelijksakte. Verweerder kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de afgifte van een verblijfskaart, verifiëren of deze huwelijksakte waarop verzoeker zich beroept, rechtsgeldig is. Hij is hierbij dus niet gebonden door de erkenning van de huwelijksakte door de bevoegde gemeente noch door de overschrijving ervan in het bevolkingsregister.

2.11. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder zich niet in de plaats kan stellen van de Marokkaanse gezinsrechter die de volmacht om te huwen heeft aanvaard, waardoor volgens verzoeker het huwelijk naar Marokkaans recht aldus rechtsgeldig is gesloten. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Er werd een buitenlandse huwelijksakte voorgelegd en uit het bovenvermelde volgt duidelijk dat verweerder onder meer kan nagaan of de vormvereisten voor de afsluiting van het huwelijk zijn vervuld en of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de Belgische (internationale) openbare orde .

2.12. De kwestie van huwen per volmacht is een vormvereiste. Dit volgt uit artikel 47 WIPR dat luidt als volgt:

“§ 1. De vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt.

§ 2. Dit recht bepaalt met name of en volgens welke nadere regels:

1° het huwelijk in die Staat vooraf moet worden aangegeven en afgekondigd;

2° de akte van huwelijk in die Staat moet worden vastgesteld en overgeschreven;

3° het voor een godsdienstige instantie gesloten huwelijk rechtsgevolgen heeft;

4° het huwelijk bij volmacht kan plaatsvinden.”

2.13. Gelet op het feit dat verzoekers huwelijk is voltrokken in Marokko oordeelt verweerder correct dat, om na te gaan of het huwelijk bij volmacht kon worden afgesloten, naar het Marokkaanse recht en meer bepaald artikel 17 van het Marokkaans Familiewetboek moet worden gekeken. Dit wordt door verzoeker bevestigd in het verzoekschrift. Zoals ook verzoeker erkent in het verzoekschrift mogen “Marokkaanse onderdanen [...] naar Marokkaans recht per volmacht huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse Familierechter en dat de redenen worden aangegeven die de kandidaat-echtgenoot verhinderen om het huwelijk in persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek)”.

2.14. Blijkens de bestreden beslissing valt verweerder er onder meer over dat de volmacht niet werd voorgelegd zodat hij niet kon oordelen of en welke redenen er werden opgegeven die de kandidaat-echtgenoot verhinderen om het huwelijk in persoon af te sluiten. Hierdoor kon hij niet vaststellen of het huwelijk naar Marokkaans recht wel degelijk rechtsgeldig is, waardoor de huwelijksakte “(voorlopig)” niet erkend wordt.

2.15. Blijkens het verzoekschrift betwist verzoeker nergens dat hij de volmacht niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij tezamen met de huwelijksakte. Verzoeker kan niet dienstig aposteriori in huidig verzoekschrift uitleg verstrekken over de inhoud van de volmacht. Deze uitleg wordt trouwens niet ondersteund door enig stuk, met name de volmacht zelf.

2.16. De Raad komt dan ook tot de vaststelling dat de bestreden beslissing steunt op deugdelijke motieven zoals vermeld in punt 2.14. Deze motieven volstaan om deze beslissing te schragen. De speculatie van verweerder over wat de redenen zouden kunnen zijn voor de volmacht, kan beschouwd worden als een overtoollig motief.

2.17. De “aanvullende nota met extra stukken” die ter terechtzitting wordt neergelegd kan niet tot een ander oordeel leiden. Daargelaten de vraag of deze nota op ontvankelijke wijze kan worden ingediend in een annulatieprocedure, strekt het “certificaat van continuïteit van het huwelijk” dat hierbij wordt neergelegd, ertoe aan te tonen dat mevrouw K. in persoon aanwezig was op het huwelijk in Marokko. Dit staat echter niet ter betwisting en doet dus niet ter zake.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen[^]-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA